

Toespraak Mgr. drs. H.W. Woorts b.g.v. de bisschopswijding
Utrecht, 13 februari A.D. 2010

Broeders en zusters in Christus,

Onder het altaar hier in de kathedraal
bevindt zich de schrijn met de relieken van Sint Willibrord.
Willibrord die meer dan 1300 jaar geleden
met 11 andere monniken vanuit Ierland
naar onze streken was gekomen
om hier het Evangelie van Christus Jezus te verkondigen
en de Kerk op te bouwen.

Snel na aankomst alhier reisde hij door naar Rome
om de zegen te ontvangen van de opvolger van Sint Petrus.
Vijf jaar maakte hij opnieuw de lange reis naar Rome
om door de paus bisschop gewijd te worden.
Hij werd toen aartsbisschop van de Friezen
en Utrecht werd de plaats van zijn bisschopszetel.
Utrecht en Rome, de plaatselijke kerk en de wereldkerk,
ze horen bij elkaar, in ons land van meet af.

Mgr. Hoogenboom en ik zijn bisschop benoemd
door de opvolger van Petrus
en vandaag bisschop gewijd,
allereerst door de 70^e opvolger van Willibrord, onze aartsbisschop.
Petrus en Willibrord, toen en nu; ons geloof overbrugt eeuwen.

Als wijdeling ervaar je het als een bijzonder intens moment
als je vlak vóór de handoplegging en het wijdingsgebed
plat ter aarde gaat vóór het altaar.

Je vertrouwt je dan toe aan God, aan Zijn genade.
Even lijkt het of je alleen bent, maar dat ben je niet.

De Heer is dan dichtbij je.

En heel de Kerk is om je heen.

Je hoort de gebeden van de aanwezigen,

en je weet de hemelse Kerk nabij:

de heiligen die ons naar God zijn voorgegaan.

Misschien heeft u bij de litanie van de heiligen even gedacht:
het is wel een hele reeks!

Dat ligt dan voor een deel aan ons beiden:

Mgr. Hoogebloom en ik hebben enkele heiligen toegevoegd
aan de gebruikelijke litanie van alle heiligen;
heiligen namelijk die voor ons persoonlijk, voor onze families
of voor ons mooie Aartsbisdom van bijzondere betekenis zijn.

Ten diepste danken wij daarmee God
die ons telkens weer mensen geeft
die ons in het geloof en Kerk-zijn zijn voorgegaan.

De heiligen ja, maar ook danken wij God voor degenen
die ons persoonlijk hebben begeleid,
al vanaf onze geboorte en doopsel,
onze groei in het geloof,
onze weg om diaken en priester te worden
en vanaf vandaag ook bisschop.

Wij denken in het bijzonder met dankbaarheid
aan onze ouders en grootouders.

Wij denken in het bijzonder ook
aan priesters en religieuzen
die voor ons een bron van inspiratie zijn
en die ons met hun gebeden en goede raad hebben begeleid
en waarvan we weten dat ze dat zullen blijven doen,
hierboven of hier beneden.

Wij zeggen God ook dank voor al die mensen in onze parochies,
of waar ook,
in wie wij Gods liefde ontmoeten.

Daar mogen en kunnen wij verder mee,
om met onze medebisschoppen verkondigers te zijn
in woord en daad van Gods liefde,
om met elkaar en alle christenen
te bidden voor en te werken aan
de verspreiding van het Evangelie,
de eenheid van alle christenen
en de opbouw van de ene Kerk van de Heer,
in het voetspoor van Willibrord.